

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 186/2026-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], t. č. obaja v [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Piešťanská 3, Trnava, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1Tost-š/4/2026 a jeho uzneseniu z 25. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tost-š/4/2026 z 25. februára 2026 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tost-š/4/2026 z 25. februára 2026 **zrušuje a vec vracia** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľom trovy konania **1 577,52 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 9. marca 2026 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1Tost-š/4/2026

a jeho uznesením z 25. februára 2026. Navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň požadujú prepustiť ich z väzby na slobodu.

2. Uznesením č. k. I. ÚS 186/2026-11 z 26. marca 2026 ústavný súd prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľov na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z pomerne stroho napísanej ústavnej sťažnosti, jej príloh a ostatného spisového materiálu vyplýva, že sťažovatelia boli rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4T/12/2020 z 22. apríla 2022 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2To/9/2022 z 22. novembra 2022 uznaní vinnými zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), c) a d), ods. 2 písm. a) a c) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona.

4. Na základe návrhov sťažovateľov došlo uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 15Nt/2/2024 z 25. septembra 2025 k povoleniu obnovy konania v ich trestnej veci vedenej pod sp. zn. BB-4T/12/2020 a k čiastočnému zrušeniu pôvodných rozsudkov, a to vo výrokoch týkajúcich sa uloženia trestu. Výrok o vine sťažovateľov zostal aj po tomto rozhodnutí naďalej právoplatný a nedotknutý.

5. Uznesením Špecializovaného trestného súdu z 25. septembra 2025 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Tost-š/10/2025 z 22. októbra 2025 boli sťažovatelia podľa § 403 Trestného poriadku zároveň vzatí do väzby.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 25. februára 2026 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosti sťažovateľov proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4T/12/2020 z 27. januára 2026, ktorým boli ich žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietnuté a ich väzba nebola nahradená dohľadom probačného a mediálneho úradníka.

II.

Argumentácia sťažovateľov

7. Sťažovatelia namietajú, že od ich vzatia do väzby po povolení obnovy konania Špecializovaný trestný súd v merite trestnej veci nekoná. Vznikli tak neodôvodnené prietahy, ktoré oslabujú väzobný dôvod do takej miery, že ich väzba nezodpovedá požiadavke primeranosti. Vysvetlenie prvostupňového súdu spočívajúce v tom, že nemá k dispozícii kompletný príslušný trestný spis, považujú za právne irelevantné. Zastávajú názor, že nemôžu čakať obmedzení na osobnej slobode, kým súd zabezpečí spisový materiál, čakať môžu na slobode, lebo nevhodná administrácia spisu súdom nemôže ísť na ich ujmu. Zabezpečovanie spisového materiálu nie je možné považovať ani za mimoriadne rozsiahle a procesne náročné.

8. Vo väzbe sú už viac ako 5 mesiacov bez toho, aby sa vo veci samej konalo. Takáto dlhá doba je považovaná za neprimeranú, spôsobujúcu oslabenie až zánik dôvodov väzby a porušenie práva na osobnú slobodu.

9. K tejto námietke sťažovateľov sa najvyšší súd v druhostupňovom konaní vyjadril arbitrárne bez rešpektovania zásadných východísk súdnej praxe, najmä vo vzťahu k administratívnym problémom so zabezpečením spisu.

10. Podľa názoru sťažovateľov najvyšší súd sa pri rozhodovaní o ich sťažnosti proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu o ich osobnej slobode nedostatočne (resp. nesprávne) vysporiadal s nimi v riadnom opravnom prostriedku predostretou námietkou o nečinnosti prvostupňového súdu v procese rozhodovania o uložení trestu z hľadiska jej dopadu na dôvodnosť väzby. Sú pritom presvedčení, že ak je konanie v merite veci poznačené nečinnosťou Špecializovaného trestného súdu a v dôsledku toho sa konanie predlžuje, potom to priamo ovplyvňuje udržateľnosť pozbavenia ich osobnej slobody formou väzby.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

11. Najvyšší súd sa (cestou predsedu konajúceho senátu a zároveň sudcu spravodajcu) so sťažovateľmi predloženou argumentáciou nestotožnil. Podľa jeho názoru v napadnutom rozhodnutí zrozumiteľne vysvetlil, že rozhodovanie o žiadostiach a sťažnostiach sťažovateľov prebiehalo plynule. Realite zodpovedalo, že v predmetnej trestnej veci išlo o mimoriadne rozsiahly spisový materiál viazaný na viacerých súdoch, ktorý zjavne sťažoval rozhodovanie v merite veci a v odôvodnení svojho rozhodnutia vyvrátil tvrdenia sťažovateľov, že súd prvého stupňa nekonal štyri mesiace, pretože už rozhodovanie v lehotách o väzbe odzrkadľovalo stav, že Špecializovaný trestný súd bol činný. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí zároveň upozornil súd prvého stupňa, že vec bude potrebné napriek konštatovaným prekážkam čím skôr ukončiť.

12. Za týchto okolností najvyšší súd nevzhliadol prieťahy takého charakteru, ako sa o ne snažili sťažovatelia. Zároveň im podľa svojho presvedčenia poskytol zreteľnú odpoveď a prehľadné odôvodnenie toho, prečo to tak nie je.

13. S prihliadnutím na uvedené najvyšší súd navrhol, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovел z dôvodu neexistencie prieťahov v danom štádiu konania a už vôbec nie namietanej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

III.2. Replika sťažovateľov:

14. Sťažovatelia vo svojej replike pripomenuli, že vo väzbe sa nachádzajú od 25. septembra 2025 bez toho, aby so vo veci samej konalo. Arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia vidia v tom, že toto sa „*nevenuje*“ konaniu vo veci samej a „*nevšíma*“ si podstatu veci.

15. Upozornením súdu prvého stupňa na potrebu skorého ukončenia veci najvyšší súd podľa sťažovateľov prieťahy v konaní „*priznal*“.

16. Zároveň sťažovatelia zdôraznili podstatný rozdiel v tom, či sa urýchlene rozhoduje o ich väzbe alebo dochádza k prieťahom (nečinnosti) v konaní vo veci samej, čo je ich prípad.

17. Sťažovatelia uznali, že spisový materiál je „viazaný“ na viacerých súdoch, avšak sú presvedčení, že takúto situáciu môže súd riešiť tým, že budú stíhaní na slobode. Rozsiahlosť spisového materiálu nepovažovali za zásadnú, pretože je potrebné rozhodnúť len o treste. Žiadna argumentácia súdu nemôže ospravedlniť jeho nečinnosť od 25. septembra 2025 a nevykonanie ani jedného procesného úkonu smerujúceho k rozhodnutiu o treste.

18. Do stanoviska sťažovateľov k vyjadreniu najvyššieho súdu predstavovala doba nečinnosti Špecializovaného trestného súdu takmer 7 mesiacov. Ide podľa ich názoru o neprimeranú dobu spôsobujúcu zánik dôvodov väzby a porušenie ich práva na osobnú slobodu.

19. Zároveň vyčíslili požadované trovy svojho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom na 1 577,52 eur.

IV.

K ústnemu pojednávaniu

20. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže na základe obsahu podaní dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

21. Podstata námietok sťažovateľov v súvislosti s namietaným porušením ich základného práva na osobnú slobodu je založená na ich tvrdení o nedostatočnom vysporiadaní sa najvyššieho súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia s vytykanou nečinnosťou Špecializovaného trestného súdu pri rozhodovaní o treste v obnovenom trestnom konaní v čase, keď vykonávajú väzbu.

22. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (m. m. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021) vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorom sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (m. m. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, I. ÚS 100/04, III. ÚS 199/05, II. ÚS 185/2016). Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08). V označených ustanoveniach ústavy sú teda obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) (m. m. III. ÚS 227/03, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 181/07, IV. ÚS 333/08, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 263/2018).

23. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 5 ods. 3 dohovoru sa pri obmedzení osobnej slobody jednotlivca musia konať súde okrem existencie dôvodného podozrenia a existencie konkrétneho väzobného dôvodu, ktorý je relevantný a dostatočný (sťažovatelia tieto atribúty pozbavenia ich slobody ústavnou sťažnosťou nijako neatakujú, pozn.), presvedčiť aj o tom, že v trestnej veci sa postupuje s „osobitnou starostlivosťou“ (rozsudok vo veci Buzadji proti Moldavskej republike z 5. 7. 2016, sťažnosť č. 23755/07, bod 87 a tam citovaná judikatúra). Uvedené je potrebné vyhodnocovať nie abstraktne, ale s ohľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu (*ibid.*, bod 89) 2č. Právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy teda môže byť porušené aj tým, že orgány činné v trestnom konaní alebo súde nepostupujú v trestnom konaní v čase, keď je obvinený vo väzbe, s osobitnou starostlivosťou a urýchlením (obdobne II. ÚS 55/98).

24. K namietaným nedostatkom odôvodnenia napadnutého uznesenia vo vzťahu k priet'ahom v merite trestnej veci ústavný súd pripomína, že účelom čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody, spočívajúceho v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí a opatrení, na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný. Medzi záruky, ktoré garantuje ústava, nepochybne patrí aj právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe (m. m. napr. I. ÚS 250/2014, III. ÚS 84/06, III. ÚS 291/06), ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti v súlade s judikatúrou ESLP pritom zaväzuje súde, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (v rátane skutkových okolností) svedčiacie pre i proti odkloneniu sa od pravidla rešpektovania osobnej slobody a musia tieto dôvody uviesť vo svojich rozhodnutiach (rozsudok ESLP vo veci Sorokin v. Rusko, bod 55).

25. Ústavný súd v súlade s uplatnenou argumentáciou nedostatočného vysporiadania sa s námietkou nečinnosti prvostupňového súdu (bod 10 odôvodnenia tohto nálezu) a navrhovaným petitom ústavnej sťažnosti pristúpil k posúdeniu námietok sťažovateľov so zameraním sa na skutočnosť, či najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil ním prijatý záver o bezpriet'ahovom a plynulom postupe Špecializovaného trestného súdu (s osobitnou starostlivosťou a urýchlením) v predmetnej trestnej veci. Neprerokoval tak samotný postup všeobecných súdov z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov, ale sťažovateľmi namietané tvrdenie týkajúce sa uznesenia najvyššieho súdu (jeho arbitrárnosti, resp. nedostatočného odôvodnenia), ktorý posudzoval ich sťažnostné námietky o existencii priet'ahov v konaní vo veci samej (v merite veci).

26. Najvyšší súd odôvodnenie napadnutého uznesenia redukoval na konštatovanie, že v predmetnej trestnej veci ide o mimoriadne rozsiahly spisový materiál, ktorý má byť aktuálne viazaný na viacerých súdoch, čo evidentne komplikuje rozhodnutie hoci len o výroku o treste v konaní po povolení obnovy konania. Tvrdenie sťažovateľov, že súd prvého stupňa nekoná štyri mesiace, vyhodnotil ako nepravdivé, keďže už samotné rozhodovanie v lehotách o väzbe a žiadostiach sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj predloženie veci nadriadenému súdu dokumentovalo, že Špecializovaný trestný súd je činný.

27. Za týchto okolností najvyšší súd priet'ahy v postupe prvostupňového súdu nevzhliadol, avšak upozornil, že Špecializovaný trestný súd by mal v dohľadnej dobe aj napriek istým prekážkam trestnú vec sťažovateľov ukončiť.

28. Podľa názoru ústavného súdu takto formulované odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nemôže z hľadiska garancií čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy obstať, a to najmä čo sa týka jeho dostatočnosti a presvedčivosti.

29. V podstate v zhode s názorom sťažovateľov aj podľa ústavného súdu v napadnutom rozhodnutí absentuje jasná a zrozumiteľná odpoveď na relevantnú a zjavne aj legitímnu námietku sťažovateľov, že Špecializovaný trestný súd vo veci samej v súvislosti s rozhodovaním a rozhodnutím o treste od ich vzatia do väzby po povolení obnovy konania, nekoná, zatiaľ čo v čase pozbavenia ich osobnej slobody väzbou by mal konať s osobitnou starostlivosťou, prednostne a urýchlene, pretože v opačnom prípade dochádza k oslabeniu až zániku opodstatnenosti väzby.

30. Špecializovaný trestný súd bližšie ozrejmil, že spisový materiál bol „viazaný na viacerých súdoch“ z dôvodu podania dovolaní ďalších troch odsúdených v tej istej trestnej veci a ďalším odsúdeným bol podaný návrh na povolenie obnovy konania. Táto procesná situácia podľa súdu prvého stupňa objektívne komplikovala zapožičanie a disponibilitu kompletného spisového materiálu, keďže ten bol v rovnakom čase potrebný na rozhodovanie na troch rôznych súdoch. Postup v predmetnej veci tak bol determinovaný prebiehajúcimi konaniami o mimoriadnych opravných prostriedkoch, ktoré si nevyhnutne vyžadovali prácu s originálnym spisovým materiálom. Uvedené okolnosti preto predstavovali podľa názoru Špecializovaného trestného súdu objektívne prekážky ďalšieho procesného postupu, ktoré nebolo možné subsumovať pod pojem nečinnosti. Pokiaľ aj najvyšší súd akceptoval uvedenú argumentáciu Špecializovaného trestného súdu, bolo z jeho strany náležité (pre zachovanie ochrany základných práv sťažovateľov), aby zároveň primerane reagoval na ich protiargument, že opísaná okolnosť nemohla ísť na ich ujmu vo forme pozbavenia osobnej slobody väzbou. K zodpovedajúcej reakcii v tomto zmysle však neprišlo.

31. Bránenie postupu Špecializovaného trestného súdu okolnosťou, že o žiadosti sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu (doručenej 22. januára 2026) rozhodol prvostupňový súd urýchlene a v lehotách, ako to najvyšší súd prezentoval, nie je možné bezvýhradne akceptovať. Ide o konštatovanie, ktoré nemá potenciál ospravedlniť prípadnú nečinnosť v merite veci. Iste nemožno rozhodovanie o väzbe absolútne separovať od konania vo veci samej (t. j. nezohľadniť ich vzájomné ovplyvňovanie), avšak je potrebné na tieto dve konania nahliadať viac paralelne, t. j. aby tieto v čo najväčšej možnej miere prebiehali súčasne.

32. V konečnom dôsledku najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí neskúmal a ani neuviedol žiadne procesné úkony prvostupňového súdu, ktoré by viedli k rozhodnutiu v tej časti trestnej veci, pre ktorú bola povolená jej obnova. Dokonca z jeho rozhodnutia nie je zrejmé, či a akým spôsobom prvostupňový súd pristúpil k zabezpečeniu potrebného spisového materiálu a s akým prípadným výsledkom.

33. S prihliadnutím na dosiaľ uvedené odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pokiaľ ide o formuláciu odpovedí na argumenty sťažovateľov namietajúce vznik zbytočných priet'ahov v merite trestnej veci, ústavný súd vyhodnotil ako nedostatočné.

34. Na tomto mieste však ústavný súd považuje za nevyhnutné upozorniť, že týmto rozhodnutím žiadnym spôsobom neprezumuje, s akým výsledkom malo/má byť o žiadosti sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu, resp. o ich sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu rozhodnuté, pretože to závisí od viacerých okolností tohto konkrétneho prípadu, ktoré ale neboli konajúcimi všeobecnými súdmi riadne preskúmané a vyhodnotené najmä z hľadiska judikatúry ústavného súdu a EŠLP. Už len skutočnosť, že o vine sťažovateľov je právoplatne rozhodnuté, svedčí o osobitosti tohto prípadu (potreba zohľadnenia prezumpcie nevinoty – ktorá však v danej veci nezohráva úlohu – je totiž podľa judikatúry EŠLP jedným z atribútov, pre ktorý je nevyhnutné postupovať vo veci samej v prípade väzobného stíhania s osobitnou starostlivosťou a urýchlením).

35. Z pohľadu ústavného súdu tak zostáva uzavrieť, že odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. ITost-š/4/2026 z 25. februára 2026 nie je v súlade s judikatúrou EŠLP a ústavného súdu k danej problematike a nemožno ho považovať za dostatočné a presvedčivé. Vzhľadom na postup Špecializovaného trestného súdu, ktorý nejavil známky osobitnej starostlivosti a urýchlenia, a to bez toho, aby bolo riadne preskúmané a vyhodnotené, došlo napadnutým uznesením najvyššieho súdu k porušeniu základného práva sťažovateľov na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

36. Vzhľadom na zistené porušenie základných práv sťažovateľov ústavný súd napadnuté uznesenie podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy zrušil s tým, že vec podľa čl. 127 ods. 2 tretej vety ústavy vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu). V ďalšom konaní bude povinnosťou najvyššieho súdu vzhľadom na jeho viazanosť právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze dostatočne sa argumentačne vysporiadať s námietkou priet'ahov vo veci samej, ktorá by podľa názoru sťažovateľov mala odôvodniť ich prepustenie z väzby.

37. Keďže dôvodom vyhovenia ústavnej sťažnosti boli nedostatky odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd nepristúpil k vydaniu príkazu, ktorého obsahom by bolo prepustenie sťažovateľov z väzby na slobodu (bod 4 výroku tohto nálezu). Posudzovanie vplyvu prípadných priet'ahov v trestnom konaní na udržateľnosť väzby (ako už bolo naznačené) bude úlohou najvyššieho súdu pri rozhodovaní po vrátení veci na ďalšie konanie. Preto vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

38. Náhradu trov konania pred ústavným súdom ústavný súd sťažovateľom priznal tak, ako si ju uplatnili (bod 3 výroku tohto nálezu), vychádzajúc z § 73 zákona o ústavnom súde, ktorý nestavia právo na náhradu trov konania do nárokovateľnej polohy, ako to je v iných druhoch regulovaných právno-aplikačných procesov (napr. civilné sporové konanie, správne súdne konanie, exekučné konanie a ďalšie), čím ústavný súd disponuje širokým priestorom na úvahu o tom, či vôbec priznať náhradu trov konania, a ak áno, v akom rozsahu (III. ÚS 209/2020, I. ÚS 357/2021, I. ÚS 418/2022, I. ÚS 442/2023).

39. Po preskúmaní uplatnenej výšky trov v zmysle advokátskej tarify [vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)] zistil, že výška náhrady trov, ktorú si sťažovatelia, resp. ich právny zástupca sám vyčíslil sumou

1 577,52 eur, neprekračuje príslušnú tarifnú odmenu, keď základná sadzba tarifnej odmeny v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky za jeden úkon právnej služby v roku 2026 predstavuje 396,50 eur a režijný paušál za jeden úkon podľa § 16 ods. 3 vyhlášky je 15,86 eur. Základná sadzba odmeny sa pri zastupovaní druhého a ďalšieho sťažovateľa znižuje o 50 % (§ 13 ods. 2 vyhlášky), teda na 198,25 eur. Sťažovateľom vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2026 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu, replika). Spolu tak náhrada trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby u dvoch sťažovateľov predstavuje 2 311,67 eur vrátane 23 % DPH, ktorej je právny zástupca sťažovateľov platiteľom. Priznaná suma náhrady trov tak nie je ani v rozpore (v zmysle jej prekročenia) s vyhláškou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

predseda senátu